

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Să ne îngropăm armele răzvrătirii

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites expressed it this way: “And now behold, my

Fie ca noi să îngropăm – foarte, foarte adânc – orice element de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu din viața noastră și să-l înlocuim cu o inimă binevoitoare și un suflet binevoitor!

În Cartea lui Mormon este consemnat că, aproximativ cu 90 de ani înainte de nașterea lui Hristos, fiii regelui Mosia au început ceea ce avea să fie o misiune de 14 ani printre lamanii. De-a lungul multor generații, au fost depuse eforturi nereușite de a aduce poporul lamanit la credința în doctrina lui Hristos. Dar, de această dată, prin intervențiile miraculoase ale Spiritului Sfânt, mii de lamanii s-au convertit și au devenit ucenici ai lui Isus Hristos.

Citim: „Și atât de sigur cum Domnul trăiește, tot atât de sigur mulți au crezut sau tot atât de mulți au fost aduși la cunoașterea adevărului prin predicile lui Amon și ale fraților lui, în acord cu spiritul revelației și al profeției, iar puterea lui Dumnezeu făcând miracole în ei – da, eu vă zic vouă, așa cum Domnul trăiește, tot atât de mulți lamanii care au crezut în predicile lor și au fost convertiți [la] Domnul nu s-au rătăcit niciodată”.

Cheia convertirii trainice a acestui popor este enunțată în versetul următor: „Pentru că au devenit un popor drept; ei și-au pus jos armele răzvrătirii pentru ca să nu se mai lupte împotriva lui Dumnezeu și nici împotriva fraților lor”.

Această referire la „armele răzvrătirii” a fost atât literală, cât și metaforică. Se referea atât la săbiile lor și la alte arme de război, cât și la nesupunerea lor față de Dumnezeu și de poruncile Sale.

Regele acestor lamanii convertiți a explicat-o astfel: „Și acum iată, frații mei... aceasta a fost tot

brethren, ... it has been all that we could do ... to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court,

ceea ce noi puteam să facem... să ne pocăim de toate păcatele noastre și de crimele numeroase pe care le-am făcut și să-L avem pe Dumnezeu ca să le șteargă din inimile noastre, căci aceasta a fost tot ceea ce noi puteam face ca să ne pocăim destul de mult în fața lui Dumnezeu pentru ca El să șteargă pata de pe noi”.

Remarcați cuvintele regelui – nu numai că pocăința lor sinceră a dus la iertarea păcatelor lor, dar Dumnezeu a șters și pata acelor păcate și chiar dorința de a păcătui din inima lor. După cum știți, în loc să riște o posibilă întoarcere la starea lor anterioară de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, ei și-au îngropat săbiile. Și, așa cum și-au îngropat armele fizice, cu o schimbare produsă în inimă, ei și-au îngropat și înclinația de a păcătui.

Ne-am putea întreba ce putem face pentru a urma acest tipar, să „[punem] jos armele răzvrătirii [noastre]”, oricare ar fi ele, și să devenim atât de „[converțiți la] Domnul”, încât pata păcatului și dorința de a păcătui să fie șterse din inima noastră și să nu ne rătăcim niciodată.

Răzvrătirea poate fi activă sau pasivă. Exemplul clasic de răzvrătire voită este Lucifer, care, în lumea premuritoare, s-a opus planului mântuirii întocmit de Tatăl și i-a îndemnat și pe alții să i se opună, „și, în acea zi, mulți l-au urmat”. Nu este greu să discernem impactul avut de răzvrătirea sa continuă în zilele noastre.

Trioul profan de antihriști din Cartea lui Mormon – Șerem, Nehor și Corihor – ne oferă un studiu clasic despre răzvrătirea activă împotriva lui Dumnezeu. Principala teză a lui Nehor și a lui Corihor a fost aceea că nu există păcat; așadar, nu este nevoie de pocăință și nu există niciun Salvator. „Fiecare om [prosperă] după geniul său și fiecare om [cucerește] după puterea sa; și orice [face] un om în viața lui nu este nicio crimă.” Antihristul respinge autoritatea religioasă, considerând rânduielile și legămintele ca fiind acțiuni „plănuite de către preoți din vechime ca să uzurpe puterea și autoritatea”.

Un exemplu de răzvrătire voită din zilele din urmă, cu un final mai fericit, este povestirea despre William W. Phelps. Phelps s-a alăturat Bisericii în anul 1831 și a fost desemnat să fie tipograful Bisericii. A redactat mai multe publicații de la începuturile Bisericii, a scris numeroase imnuri și a slujit în calitate de copist al lui Joseph Smith. Din nefericire, el s-a întors împotriva Bisericii și a profetului, chiar până la a depune

which contributed to the Prophet's imprisonment there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He sheweth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

mărturie falsă împotriva lui Joseph Smith într-un tribunal din Missouri, ceea ce a dus la înțemnițarea profetului acolo.

Mai târziu, Phelps i-a scris lui Joseph, cerându-i iertare. „Îmi cunosc situația, tu o cunoști și Dumnezeu o cunoaște și doresc să fiu salvat, dacă prietenii mei mă vor ajuta.”

Răspunzându-i, profetul a spus: „Este adevărat că noi am suferit mult ca urmare a comportamentului tău... Totuși, cupa a fost băută, voia Tatălui nostru Cerească s-a împlinit și noi suntem în viață încă... Vino, drag frate, lupta a trecut, prieteni suntem ca la început.”

Prin pocăință sinceră, William Phelps și-a îngropat „armele răzvrătirii” și a fost primit încă o dată ca membru cu drepturi depline, fără a se mai rătăci vreodată.

Totuși, poate că cea mai perfidă formă de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu este versiunea pasivă – ignorarea voii Sale în viața noastră. Mulți dintre cei care nu s-ar gândi niciodată la o răzvrătire activă este totuși posibil să se opună voii și cuvântului lui Dumnezeu urmându-și propria cărare fără să țină seama de îndrumarea divină. Îmi amintesc de cântecul făcut celebru cu ani în urmă de cântărețul Frank Sinatra cu versul culminant, „Am făcut-o în felul meu”. Cu siguranță, în viață este loc suficient pentru preferințe personale și alegeri individuale, dar, când vine vorba de aspecte legate de salvare și viață eternă, tema cântecului nostru ar trebui să fie: „Am făcut-o în felul lui Dumnezeu”, pentru că, în realitate, nu există niciun alt fel.

Să ne gândim la exemplul Salvatorului privind botezul. El a dorit să fie botezat pentru a da dovadă de loialitate față de Tatăl și pentru a ne fi exemplu:

„El le arată copiilor oamenilor că, în ce privește trupul, El Se umilește în fața Tatălui și poartă mărturie înaintea Tatălui că El va fi supus Lui în ținerea poruncilor Lui...”

Și El le-a spus copiilor oamenilor: Urmați-Mă pe Mine. Prin urmare, frații mei preaiubiți, putem să-L urmăm pe Isus altfel decât dorind să [ținem] poruncile Tatălui?”

Dacă dorim să urmăm exemplul lui Hristos, nu există „felul meu”. Încercarea de a găsi o altă cale către cer este asemenea inutilității de a lucra la Turnul Babel în loc de a privi către Hristos și către salvarea Sa.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons, being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: “They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.”

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become “weapons of rebellion.” Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

“But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison.

“Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God.

“Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be.”

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a “weapon of rebellion” against God, “full of deadly poison.”

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person’s career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one’s life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one’s time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one’s spouse, failing to nurture one’s children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Săbiile și celelalte arme pe care le-au îngropat convertiții lamaniți erau arme ale răzvrătirii din cauza modului în care ei le folosiseră. Aceleași tipuri de arme aflate în mâinile propriilor fii, fiind folosite pentru apărarea familiei și libertății, nu au fost deloc arme ale răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Același lucru a fost valabil și în cazul unor astfel de arme aflate în mâinile nefiților: „Ei nu se luptau pentru monarhie sau pentru putere, ci se luptau pentru casele lor și libertățile lor, nevestele lor și copiii lor și pentru toți ai lor, da, pentru riturile lor de închinăciune și pentru Biserica lor”.

În același fel, există lucruri în viața noastră care pot fi neutre sau chiar bune prin natura lor, dar care, folosite în mod greșit, devin „arme ale răzvrătirii”. Vorbirea noastră, de exemplu, poate edifica sau înjosi. Iacov a spus:

„Dar limba niciun om n-o poate împlânzi. Ea este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte.

Cu ea binecuvântăm pe Domnul, și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.

Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei!”

În prezent, multe declarații publice sau private sunt malițioase și răuvoitoare. Există numeroase conversații vulgare și blasfematoare, chiar și în rândul tinerilor. Acest gen de vorbire este o „[armă] de răzvrătire” împotriva lui Dumnezeu, „plină de o otravă de moarte”.

Gândiți-vă la un alt exemplu de ceva care este bun în esență, dar care se poate întoarce împotriva directivelor divine – cariera unei persoane. Cineva poate găsi o satisfacție reală într-o profesie, vocație sau serviciu, iar noi, toți, beneficiem de ceea ce oamenii devotați și talentați din multe domenii de activitate au realizat și au creat.

Însă, este posibil ca devotamentul față de carieră să devină obiectivul primordial al vieții cuiva. Apoi, toate celelalte devin secundare, inclusiv orice solicitare pe care Salvatorul o poate face cu privire la timpul și talentul cuiva. Atât pentru bărbați, cât și pentru femei, renunțarea la ocaziile legitime de a se căsători, eșecul de a se lipi de soția sau soțul său și de a-i înălța, eșecul de a-și îngriji copiii sau chiar de a evita, în mod intenționat, binecuvântarea și responsabilitatea de a-și crește copiii doar de dragul avansării în carieră pot transforma realizările laudabile într-o

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, “which ye have of God, and ye are not your own.” Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one's body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one's physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God's gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and

formă de răzvrătire.

Un alt exemplu se referă la ființa noastră fizică. Pavel ne amintește că trebuie să-L slăvim pe Dumnezeu atât în trup, cât și în spirit și că acest trup este templul Duhului Sfânt, „pe care l-ați primit de la Dumnezeu; și... voi nu sunteți ai voștri”. Astfel, avem un interes legitim în a petrece timp îngrijindu-ne trupul cât de bine putem. Puțini dintre noi vor atinge vârful de performanță pe care l-am văzut recent în realizările sportivilor olimpici și paralimpici, iar unii dintre noi se confruntă cu efectele vârstei, sau cu ceea ce președintele M. Russell Ballard a numit „niturile care se slăbesc”.

Cu toate acestea, cred că este pe placul Creatorului nostru atunci când facem tot ce putem pentru a ne îngriji de darul Său minunat reprezentat de trupul nostru fizic. Ar fi un semn de răzvrătire să ne slujim sau să ne pângărim trupul, să-l abuzăm sau să nu facem tot ce putem pentru a trăi un stil de viață sănătos. Totodată, vanitatea și obsesia față de fizicul, înfățișarea sau îmbrăcăminte a cuiva pot fi o formă de răzvrătire la cealaltă extremă, făcând pe cineva să preaslăvească darul lui Dumnezeu, nu pe Dumnezeu.

În cele din urmă, îngroparea armelor răzvrătirii noastre împotriva lui Dumnezeu înseamnă efectiv să ne supunem chemării Spiritului Sfânt, să înlăturăm omul firesc și să devenim „un sfânt prin ispășirea lui Hristos Domnul”. Înseamnă să punem prima poruncă pe primul loc în viața noastră. Înseamnă să-L lăsăm pe Dumnezeu să aibă întâietate în viața noastră. Dacă dragostea noastră față de Dumnezeu și hotărârea noastră de a-I sluji cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată tăria noastră devin reperul după care judecăm toate lucrurile și luăm toate hotărârile, atunci ne vom fi îngropat armele răzvrătirii. Prin harul lui Hristos, Dumnezeu ne va ierta păcatele și răzvrătirile din trecut și va șterge pata acelor păcate și răzvrătiri de pe inima noastră. Cu timpul, El va șterge chiar și orice dorință de a face rău, așa cum a făcut cu acei lamaniti convertiți din trecut. După aceea, nici noi „nu [ne vom rătăci] niciodată”.

Faptul de a ne îngropa armele răzvrătirii duce la o bucurie unică. Împreună cu toți cei care s-au convertit vreodată la Domnul, suntem „aduși ca să [cântăm cântecul iubirii] mântuitoare”. Tatăl nostru Cerească și Fiul Său, Mântuitorul nostru, Și-au confirmat angajamentul nesfârșit legat de fericirea noastră supremă prin cea mai

sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

profundă formă de dragoste și sacrificiu. Avem parte zilnic de dragostea Lor. Desigur, Le putem răspunde cu dragostea și loialitatea noastră. Fie ca noi să îngropăm – foarte, foarte adânc – orice element de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu din viața noastră și să-l înlocuim cu o inimă binevoitoare și un suflet binevoitor! În numele lui Isus Hristos, amin.